Ha-Mitbodedim (the loners)
Drafts

54

המתגוננים

רק עמד מול עובדות פשוטות ומול מחנה האויבים. העובדות היו
פשוטות, כי אשתו, ורד החן, נמשכה אחר התפארות להסדיר
לנהלה את המכונית הצבורה, זה [illegible] עד עתה, ונמשך
שהיא היתה לחלק ממנו. אבל רגושו לא היתה, הם לבקרו גם בלה.
רק היה מסיע בה אותה ואת ילדו את ילדו לדבר, [illegible]
מזירות בארמונות של דיגתה-חרות ובחזרה, ואל כל מיני
ישיבות וכנישות, אל כלל המנוגות הוגנים ובנאות נאות:
לא פעם הצטרף אליהם גם ידידים או בעלי המכונית ככה, ובשהיה
במצב רוח טוב, היה אפילו נוחה לצרף. אולם זה נגמר המצב עם
הבריות. לבסוף וגם סוף לא היה כל להגיע אליו. המכונית לא הוחזקה
כדי לחבר על מבקשי פניו ולפגוש את הבלת לפניהם, אלא כדי לבלב
את חבריו ולטעון את המתגררים ולהסדיר את העניינים של האפשר
לעצרו.

בחנות הבילוי והסיון גדלה ועגיבה מסביב מעין חומה, שהיא אפורה ומחוץ,
ומבפנים התכסתה טפסנים, ירוקים ופורחים בגונים שונים, והטפסנים
נראו כמו נוף רחב-ידים, ולעיניהם המבקשות נוף היתה החומה
בפריחתה לחבל-ארץ הפסים שהגיעו של הירוקישים, ואל לבעיה
הובילו אל רכסי הרים ואל עמקי נהרות ואל ימים. בחצר הבית השתרעו
מרחקים. בטיוליו במעגל אלה [illegible] נמלט בחומה. הוא התרגל
לתבואתה ושכח, שמעבר לה יש עוד משהו. במאורות המלוכלכים היתה בריחת רגל
רק לנפשות מעטות. [illegible] באותם הבית שלם, כי לא היה לו
רק מעון בהם, וגרונם שימשו אותו. לכן הבחין במעט באחיותיהם
וגנותיהם ומעשיהם, עד שעמד מול העובדות ומול מחנה האויבים.
מולדים הם העומדים פה ומחכים, מגלים גם במגנה את האחי
את שנאתם. כלום במה אינו שוה כלום? כלום רגליהם אינן כואבות?
כלום אינם מפריעים זה לזה בקולותיהם הגלוי? איך הם יכולים

לחשוב משהו בתוך ביסת הקולות הללו, הלא כה הם טורדים ונחפזים.
כולם מאחרים ואין מציל. אין ברירה. ~~צריך לא [illegible]~~ לעמוד ממול,
צריך להיכנס אל תוך התור, והמרפקים דוחפים, וכל מיני ילקוטים וארגזים
ותיקים וחבילות ומזוודות מתחבטים ומעידים לנגוע ברגלים ובחזיים,
וצריך ללמוד מהר להישאר. השמיכה בתור אפילו אינה שמיכה, הזמן כל,
מתפרק בניסיונות אחדים ונשאר כל דבר בשאתו מקום. השמיכה ~~[illegible]~~ היא
פעולה ולא מצב, כי כל אחד רוצה לכבוש מקום, כאילו היה צמא למה שאין
לו ואף פעם לא שמח בחלקו. כגון, כמו, מוחשת נשיפתם החריפה,
מעלית חושים עדינים, מספרת על גשמיות, מסגירה פחדים, מכריזה על
תאוות. מה יהיה בפנים, כשיכנס האויר רק מבעד החלונות? עליה ובניסה
בהיותה צוואר למרחק קצר, יהיה ~~[illegible]~~ לאוויר ולחום, ולהגן על הרגלים,
~~[illegible]~~ יצרכו לשים, ~~[illegible]~~ יכתימו נעלים ובגדים, ~~[illegible]~~ יהיה צבר ~~[illegible]~~
פנים. הם ~~[illegible]~~ זורחים אל זה ~~[illegible]~~ גלוות צרודים ומחוספסים, ~~[illegible]~~ שגרונים
קיפצת חולה ~~[illegible]~~ על אבחנה, מסכנת הכל ומצהמת הכל. הם מדברים
אלה עם אלה, ולא אוכפת להם, אם יש מישהו בין פיותיהם. את מי שנגע
אל הקו שביניהם יבלעו בלא רחם בגלי שמיעה וברוך ובעשן ~~[illegible]~~
במשך פיהם יותר מגלגלים ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ על ~~[illegible]~~ שירים מארומו-
תיהם העלובות והגבושות. הנה עוד הארוחות נאלצות, כי הם מרבים כל
מיני אכילות ובליעות גם ברחוב, מתחילים אותן לפני נוסעים, ומעבירים ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ ביניהם ובפה. ~~[illegible]~~ הם מרבים מלים ואינם אומרים דברים ~~[illegible]~~
מסוימים, כי כל אחד יודע, ~~[illegible]~~ חברו ~~[illegible]~~ יודע את כל אלה. כל אחד
מפסיק את חברו ואינו נותן לו לגמור דבר, ובכלל הוא גם אינו את השני,
כי לגמור היה לו קשה ואינו רגיל לזה, הוא אמיץ רק ~~[illegible]~~ חפץ לגמור, אבל עדיין
לא הזמן לו, ומוטב לא להתנסות בזה. ~~[illegible]~~ אינם ~~[illegible]~~ ושלא יתחילו
חולה. גם אם ~~[illegible]~~ [illegible] ... [illegible]
ואמנם, ברועשים וברועשות יש גם שותקים, ושתיקתם גוררת ומצאיגה
אלה ~~[illegible]~~ הנוסעים, הבצבצים, מגורשים ~~[illegible]~~, שאינם מסוגרים. שתיקתם
סגולה, אך עוינת, כאילו היו מאיימים, על האחרים או על מישהו בלתי ידוע או על
עצמם. האחרים מלאים תלונות ~~[illegible]~~ רע. ~~[illegible]~~ אינם מתאוננים, כי אין להם
מי שיתאוננו לפניו, ואולי גם אינם יודעים מה יאמרו, ~~[illegible]~~ אילו מצאו כלה שיהיה
מוכן לשמוע. לפיכך רק בהם האשון ולוחץ עד בלתי נשוא. הקשה המשא הזה

בעיניה, ומה היא מתיפחת וקל לה?, הלשיר מר הנפש, אל פני מי ישפוך
עלבון והרשעה, כדי להתפרק מן המועקה האוכלת מבפנים? הנה כאן עוד אחד,
איש על סף הזיקנה, אבל הוא מגלגל למעשיו ומתאמץ להתלבש כפי שיבו משגה,
ורגבו בלתי בולט, אך המשלה להסוות בו את הגיל ניכרת. עדיין אינו נכנע
ואינו מוותר על מקום לינער טוב בחיים, עוד הוא רואה את עצמו כאלו אינני.
טרם השלים, עדיין איננו מוכן לויתור, לבכר המאוף. לפני לבאת מחדרו
ישב עוד קצת לפני הראי וקפץ. [illegible] בחיוכו הבחון, הספין כדי לפאר לו,
אלא חלו בו שינויים נראים לעין. הלא הוא מכיר את עצמו מקודם, והוא אותו
האיש שהיה מאז. עדיין לא אבד כלום. מה שלא השיג עד עתה יוכל להשיג עוד,
ביחוד כשיחיש הכל ויפעל ביתר מרץ. אלא הכשלונות, שהיו קיימים תמיד ולא נעלמו גם
עתה, ואילו היה לו אולי יציב. אלא שאין לו. בצעירותו היה לו יציב הם לו עוד
אחדים, אבל הם הלכו להם אל כל הרוחות, ומלבוא אחרים אי אפשר, כי רודפי בצע
כולם ודואגים רק למשפחותיהם, והוא בעיניהם רק ערירי, ומה איכפת להם, שגם הוא
אוהב ומעונין להתחתן. האיש עברו רגעי קרבה של הגוף. בשולי המדרכה היתה בליטה
ועליה עמד, כדי לראות יותר. הבליטה היתה כאומן, סף הזיקנה. גם פה לא [illegible]
שום אחת לא באה בחשבון, כי מה לו ולזקנות, והצעירות התחילו לקפצות על
פרחחים, כאילו הוא לא קיים כלל, הבגר במיטב גילו, איש שיש לו
מלידה והרבה השכלה, ולב טוב, ולמי יתן את לבו? הטוב ביותר היה לא להתאמין
כל בבחורות, אינן ראויות לתשומת לב, אדרבא, הן ראויות [illegible] לעונש,
ובהתעלמות היה צריך להעניש, וללא היה [illegible] להיסוג,
להסיר מסכנות, לא להכיר את כוון עוז. תוך כדי התבוננות בבחורות
המרגש שאת הרגיש האיש נגבו המעגל, והוא מלבקר ונותן ביטוי לגאישוות, ומפנין את
הארירות מפניו, הלא הוא גבר רצוי, ואל תבחר הבחורה המעוניינת,
היא תמצא הנה מלאה, כי הוא איש נוח.

האיש הנוח נעלם עתה. גרימת כל הבור על האוטובוס לא היתה כל כך נוראה.
אלא שפה, דפנים, מתחיל לקרוא לעשיר הרש ממה שיגור. בגוף לא הכירוהו, ביאים
הטובים ראו אך מעטים את פניו. [illegible]
[illegible]
מכירים אותו, גוזר החשמל, או היה לפעמים משלם בעלמון, והספרנית היתה מטפלת
ברעיתו, ובמצב רוח טוב היה גם הוא סר אליה להראות התעניינות ולומר מלה של שבח.
אולי יחשבו עתה, שמכוניתו הפרטית נמצאת בגינון, ומחר ומחרתים יחשבו שהגרזנים
הוליך אותו שלו ומחליף את המכונית עוד, כדי לנסות את שחשבונו של [illegible] האמיצה.

עד שיתחוור להם, שהוא מנהל-לשעבר, בלי מכונית, בלי מזכירה,
ויבינו רק הבדיונים (ומלוכים) הקוסמים בשלג [illegible] גרום החורף.

ילדים שעמדו בחוץ והציצו לאמבטיה, ילדו ערה על ברכיהן, נלחצו ונדחפו
בעמידה, וילד אחד [illegible] נכה, ואחו [illegible] לשבת על [illegible] הילד הבא
מלבטא. בגרונו זו שקיעה גם בטלה עלי לשמור על אורית כרצונו. ילדה גדולה
ממנו, שהילה על ברכי [illegible] ססגה, הביטה אליו בחשד אל נוגה. כדי
להתחבב יותר על הזקנה, הפגין נגד אף הכזבותה עם מחנה המצבאים.

גלה המנהל-לשעבר חזר אל לזוגות אלו ומצא, שהילדים האלה רחוקים מן האושר
שהיה לו [illegible] הורין בין פשוטים וצנועים ותנאי חייהם היו פשוטים וצנועים. לתמים
מאד רחוקות הרגילו לו, וגם זה לא נעשה בצעם, אלא יותר בטעם של הנוה
ני הורין בין פשוטים עד כדי כך, אלא חשבו על [illegible] שהוא של גידול
[illegible] לגמרי בלי מכות. חידושים לא עלו על דעתם אף פעם מאמא ושתה
מה שאבא רצה, ואבא רצה מה שהוא רצה. כשגדל היה לו קשה להינגח מאבא ואמא,
אבל [illegible] אין לרצון [illegible] מה שלא טלה רצו, והגיע לאשר לאבל מגיעים.
אם כי לעתים [illegible] המאמץ המוכרח לעשות רק מה שאבל עושים ולהינות
רק ממה שנהנים כל הפשוטים והצנועים. אך הסבל היה קטן, ולמה היה צריך
לוותר על מה שנפל בחלקו? אשתו [illegible] בכלל לא היתה מוותרת מרצונה, והיא רגילה
למותרות מילדותה. זבאן, אילו הזדמן לו לחשוף את נסתרי [illegible] הצפונים,
אולי היה מגלה עוד אחים לגורל, כאלה שבאו עבר אחר, ונפלו והסבינו.

הוא הגיע בדרישתו [illegible] למטה, אל נעליו, שאחת המגפיים עוד היתה [illegible]
מכל האחרות, ואם כי מדי פעם שפעם דרכה עליה נעל אחרת או נגעה
סוליה זרה או ענף זר והשאיר את סימניו. גם נבל לרחוש [illegible] יוסף לאמר מה
שקרה, עד שלא [illegible] עוד, (האנשים האלה, [illegible]) בעלם הם טובים למדי. מצבם לא נראית
על מצמה להתערב, הלא הוא ביצם הוא אתה מן המאון. מדוע אינם לועגים לו, מדוע
אינם מצפצפים או מדברים אליו [illegible] צנועות? יפה מצבם, שהם מתנהגים כאילו
לא הרגישו בצרותו, ואינם מסתכלים בו כלל. על עלה היה פה יכול להימלא מי שהיה
פעם נפגע לו או מעליו בו או ראה את עצמו פעם מקופח. והנה אין [illegible], אין
[illegible] כאילו עוד יכול לשמור על מעמדו כמיתב שלקח ממנו. אבל הבריות בהרו,
ורו פחת הצורך להצטדק. המגיחות [illegible] מפני, מצחו החליק, עיניו נעצמו למחצה,
אדישות טובה [illegible] אליו ועזרה לו לעמוד ולהחזיק את המוט. גם הריחות [illegible]
כמעט שלא החריפו עוד יותר, אף על פי שבעל החלונות היה רק אחד פתוח. הבריות [illegible]
על אלה שאלו מה שהוא שאל, למה איגוע, לא יכולו מה שהם סובלים? לא בכל פרדוק

אפשר לקרוא, אבל יש נשים שהקריאה בהם כובשת לב יהיר, מעוררת אהבה קרובים משון בני אדם. יש נשים [illegible] לומר מלה טובה. לעלובים [illegible] בשלה עידוד, לעניים [illegible] יתר על המידה צריך להסביר, שיש בהם ערך [illegible] ומגיע להם יקר. יש גם חוצפנות, היודעים שהם חוצפנים ומנצלים מאוד [illegible]. [illegible] מותר [illegible] צריך אישור, כי בחוצפה יש לפעמים משהו מגוחך, הבעלה הנחוצה למעשים, ברוח האדם. ויש נשים שיקרן באיסוש, ולהם אפשר להראות [illegible]. את הראשים המורכנים והמבולבלים לא קשה לשאת רגע, ולמוכחדים נחוץ רק מעט אומץ. [illegible] ואותם הם צריכים [illegible] לא פחות מלחם.

[illegible] עמדה אשה מבוגרת, [illegible] [illegible] אני, והיא [illegible] לקחת את עלמה בשומן מר, [illegible] [illegible] עוד [illegible], כי [illegible] [illegible] לקחה [illegible] חוץ מוגרל [illegible], כאילו היה מחויב או מעונין לשאת [illegible] אחות נוכר [illegible]. אבל הוא לא נסה לקרוץ את [illegible], [illegible], את האמת [illegible] באחריות מוגבלת, בלא [illegible] שלהם, כי [illegible] [illegible] עד כה. [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] לא [illegible] אחרת לא היתה [illegible], כאילו רצה לחטוף [illegible] [illegible] מה שבחיים [illegible] [illegible] [illegible] גם את [illegible], לכן לא עלה על [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], מה [illegible] [illegible] גדול, שהיה מוגרל גם הוא. [illegible] [illegible] לה [illegible] [illegible], כן היתה גם [illegible] [illegible] [illegible], או [illegible], [illegible] לא [illegible]. [illegible] היא [illegible] [illegible] לה [illegible] [illegible] שטוב לו ומי שרע לו טוב, ברשות [illegible] בת [illegible], [illegible] אפשר לזמן, והיא [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] עזרה ראשונה, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] היא [illegible] [illegible]. אינני [illegible], אם [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]. ואולי זה לא [illegible] כדי להראות [illegible] [illegible] את [illegible] [illegible] לאדם חי. כשהיא עדיין לא [illegible] את [illegible] אל [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]: [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] את [illegible]. מה טוב, שיש [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] גדול [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible].

(גרימו ידים חזקות ומסורות את) [illegible] ואכסניות [illegible]

הבית על מרכזו, [illegible] ורגע [illegible] [illegible], שאל המשגר

שיגר את מן האדים, שולך לבדו. ואפילו פעם אחת לא [illegible] לאיחור כלו [illegible]

אין לו רמשו בעולם יקר, ולא היה מי שלא נתן לאמון [illegible] [illegible]

גידל את [illegible] + [illegible] הכנסת על [illegible] מסחרר

מדרגה לדרגה. כל הבחינות והמבחנים עבר שום עבר, [illegible] [illegible] לא

היה מי שידמה כמוהו את [illegible] מסגרי האמונה. [illegible] ונשא

גדולי [illegible], ועד [illegible] [illegible], [illegible] שיבה לא [illegible] [illegible]

האורך, בבשורת השחור עדיין לא הופיע הוד לבן. הוא היה אופק לכולם לא [illegible]

חכמה [illegible]. הם ידעו, כי אמונתו כסלע, כי [illegible] בנאמנותו היה מאז

יותר. [illegible] [illegible] לא ידעו לומר, אם אלוה נגע [illegible] או את חכמתו

[illegible] היתה נולדה מאז.

[illegible] [illegible] [illegible] לא היה [illegible] [illegible] [illegible] אלא כוחו

[illegible] [illegible] [illegible] עולו לבדבר על [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] יפה. [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] היה [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

לא יראה להם אילו [illegible] [illegible] לא [illegible] [illegible] [illegible]

באפור [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

שירה [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

בשחר, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

יודע, כי [illegible] [illegible] הוא. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] הוא, [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

הוא [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

כמו גן עדן. לידידה החדש אמנם לא הזדמן לגת לו
עזרה ממשית לביצוע תכניותיו, אבל הוא ליווה את המורה המזלי [illegible]
סיפון. כך הפנה לנסיבה, שכנרסה מבוארת הולכת את [illegible] גבה ולפניה עומד [illegible]
אביר לגלגל את אלוותיה, והיא מוסרת אותן להוב. אולם גם מלבד אחר נמסרת
אלוה, כי בכר [illegible] גרובה הרמה, שלידה היה עוד לפני ימים מעטים עולד את
הבוניה הפרטית. עתה אחר משהו מנועה והדרגה לפתח היציאה. [illegible] האשה
[illegible] מגעיה האוזלות בתוך הדפנות, אולי [illegible] הוא
[illegible] בקיא ומנוסה, אם כי גרו הזה היה פנים חדשות. [illegible] הוא אמיץ. על כן [illegible]
לאורך לשוטן, אלא לדרך כל כך גלדה אין צריכים כיום את דמי הנסיעה והולכים [illegible].
אילו ידעה, מתי יזדמן שוב, לא היתה מסה על שאלה בלשונה והיתה לנשא אותה
ביום מחר.

הוא [illegible] את הרחוב ומצא את הבית. כאשר אחר יכנס עתה לתוכו.
אין עלזוה שם? [illegible] האם עוד יכירו בו, [illegible] היוסיף להיות בעיניהם
אחד מהם? [illegible] ועלם, האם עודנו אחד מהם? האם אין הוא
אחד מאלה שבחיצונם היה בדרך עד הנה, והיה לו חלק בחיים, ברגשותיהם
בגורלם? בבית הזה התגורר [illegible] לשעבו, פה הבנרעה, [illegible] הוא
[illegible] [illegible] בבית הזה אולי ישאל לו גבירות מזכירה מחדש מקורות
הכניסה [illegible] ניצול ידיעותיו, ומה ואף ובשמה.
סגנוני הקודם יחזור כאילו לא חדל אף לרגע להיות אדם, אנשי מעגנות
יפנוהו, ועוברים [illegible] יהיו מתה יצו. מדוע [illegible] להיכנס בפנימה
גשם ולהלך? [illegible] מלאמה, שהם מוכנים להחלים?
כוח משיבה עצום, ולא [illegible] האם אין
[illegible] להיות אחד [illegible] הצעירים, המפגרים בין
שאין יותר חומר? אולי שאין יותר ביטחה? אולי טוב להיות פשוט וצנוע?

x x

x

יפנות גורף

רק בשליחות מיוחדת עולה נזיר את [illegible] ועובר דרך שער החומה מלווה ברגל
האם השוער והולך במבט המורגל לאורו, וגנגות החומה והשער מחוורים בערפל ההררי,
והאיש מתבונן את מעילו, כי עדיין לא חלף המרץ, ועוד [illegible] נים [illegible]
[illegible] הגזרים אדניים בסכנה [illegible] דיבור [illegible] ורקריו והצגריר
עד עולה המה. רק פעמים ספורות קרה לה בכל [illegible]

להגיע אליה. היא מדברת אדרותיו על אצבען של [illegible]יה. מול קרינת השמש
המחממת לאטו ושוקעת לאטה, אל הערפלים הפורחים [illegible] בשמיים. צפרים אין
[illegible] ממלאות את המרחב שהשער לארגלותיו, ולצלליהם גדולים
[illegible] כחלים, וקולות גילם רוננו של הגיא מקלה ועד קלה. [illegible] הצואים
[illegible] כהמון גלים בים אחד, ועל גל המון [illegible] לוגות לוגות המנגנים
[illegible] לאוויר, גרונם [illegible] את יפיים ואת אהבתם ואת אדם. אל פלא גדול
מתמה לו רשרש דוק לאוות. את הילוך הגבול ובאמונך לא ראו אל לא
בהמוראו ממנו, או לא מאיך ולא רפק אותם דבר כשהם מלאו אחרי בן מיאוהם.
הנער שחור השער הרגיש על עצמו, כשהוא עונג אחרי הלאות לי חת, ולא על
הרגשון, והמראה לא עורר בו בחילה, ונפשו לא סלדה ממנו.
דברת הלאה בשבילים [illegible] הרשים מעל שיפועי קרות ירוקים
וסלעים אפורים-ורודים כבדה תנועתו [illegible], [illegible] לא [illegible]. אך מחשבה
כאילו [illegible], כאילו נאלצה לפחוד [illegible] [illegible] עד כה.
ומשיגיע [illegible] הבירבור הגלילות אל [illegible] הר הקלים ונחה על גבעון משופע
בצל [illegible] ורק ומטב לבו [illegible] ושתה מן המים הקרים של פלג בך שנפך [illegible],
[illegible] ברכם, לא החליף כוח ואמשיך בדרכו בקושי, כאילו גרר על גלגלו
[illegible] להוציאו. [illegible] ימהר ומשתתף אל הנהר [illegible]
ממנו [illegible] ויבין לאחד, ולה ירדום אל המים העצומים, ועל [illegible]
ולחוש [illegible] לחיים, ואין גדול לחוש ולזוזים, [illegible]
על פני [illegible], ומעוררים להם ומחאים. [illegible] [illegible] הוא העולם [illegible]
[illegible] באם אין [illegible] אחד בו [illegible] אמתמנים, ושפע [illegible]
[illegible] ברוך ומלואה, והמות עובר לפניהן ובא אחריהן, והוא
אחי החיים ושלם. הנער הרגש על עצמו, אל [illegible] שהצטרף שוב שוב את נדרו.
באמונה גמורה, [illegible] שלם, ומה, לאחר [illegible] אבתני, ונדמה
לו, שראה המעגר, החכם ממנו, [illegible] אותו [illegible] בדרך באמת [illegible]
הסובית-גליה, אלא ישם [illegible] יותר, [illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

המרחנים ולנגה גבם. הצורך לאחוז אל המטרה הגדולה, כשהיא גורף האדם, ואין [illegible]
אל מה שיש בה? ומה מקומו ביקום חיה בעונג והתאחדות? הנייר ירד עוד [illegible]
זה היתה ראשית הליחות. הוא ביקש לגלות את עיקרי האמונה והמוסר, שיהו [illegible] ויעמדו לו רבות (אך יתום עם אבה)
אניון ולפק. לבינן לו את תבנית הליחות, ולשמרו בחתב. אלו היה עוד [illegible]
כמאה שלשום, היה חוזר לעומר, יוצא ומחליף את הקליבו לשולחן, ויוצא מהם על [illegible]
נקרו, שבלרות ולא יגיעה, כיום הילדו, והיה יורד אלהם שנית לקראת פתרון הבע של
שאלה איקרופית. מן הבר לשאול קולות אדם וטבע, ומשולי כולם הבליטו בשלוליתם [illegible]
אך מה מקומו בשלולית זה? היושב לשמוע מנגב, מחוץ לבירה? ומי הוא שיגרום
היצירות שעל בגד הים ומעל עולם האמת ויבררו מאגודת היקום
ויפר בריה על חיו?

[redacted]

ה מ ת ב ו ד ד י ם

כך עמד מול עובדות פשוטות ומול תחנת האוטובוס. העובדות היו פשוטות, כי שלשום, ערב החג, נתבקש עקב התפטרותו להחזיר להנהלה את המכונית ההדורה, בה היה משתמש עד עתה, וכמעט שהיא היתה לחלק ממנו. אבל רכושו לא היתה, הם צדקו גם בזה. בה היה רק מסיע אותה ואת עצמו או את עצמו בלבד, מדירתו הארמונית אל בית-החרושת ובחזרה, ואל כל מיני ישיבות ופגישות, אל קצת תענוגות הוגנים והנאות נאות. לא פעם הצטרפו אליהם גם ידידים או כאלה המכונים ככה, וכשהיה במצב רוח טוב, היה אפילו נוח לטרמפ. אולם בזה נגמר המגע עם הבריות. לבשר ודם xx xxx סתם לא היה קל להגיע אליו. הלא המזכירה לא הוחזקה כדי להקל על מבקשי פניו ולפתוח לפניהם את הדלת, אלא כדי לבצר את חדרו ולסנן את המתקרבים ולהסדיר את העניינים ככל האפשר בלעדיו.

בשנות הביצור והסינון גדלה וגבהה מסביב כעין חומה, שהיתה אפורה רק מבחוץ, ומבפנים התכסתה שפסנים, ירוקים ופורחים בגונים שונים, והשפסנים נראו כמו נוף רחב-ידים, ולעינים המבקשות נוף היתה החומה בפריחתה לחבל-ארץ מרהיב. הפסים שהתפתלו עליה היו לכבישים, ושלל צבעיה הוביל אל רכסי הרים ואל עמקי נהרות ואל ימים. בחצר הצרה השתרעו מרחקים. בטיוליו כמעט שלא נתקל בחומה. הוא התרגל למראותיה ושכח, שמעבר לה יש עוד משהו. בממשותו המצומצמת היתה דריסת רגל רק לנפשות מעטות. אל אותם המעטים אף שם לבו מעט, כי לא היה כל כך מעונין בהם, וברובם שיעממו אותו. לכן הבחין מעט במשאלותיהם וכוונותיהם ומעשיהם, עד שעמד מול העובדות ומול תחנת האוטובוס.

מוזרים הם העומדים פה ומחכים, הלא הם מבלים בהמתנה את חלק הארי של זמנם. כלום זמנם אינו שוה כלום? כלום רגליהם אינן כואבות? כלום אינם מפריעים זה לזה בקולותיהם הבלתי מאופקים? איך הם יכולים לחשוב משהו בתוך דיסת הקולות הזאת, הלא בה הם טובעים ונחנקים. כאן כולם מחרישים ואין מציל. אין ברירה. לא די לעמוד ממול, צריך להכנס אל תוך התור, והמרפקים דוחפים, וכל מיני ילקוטים וארנקים ותיקים וחבילות ומזודות מתחצפים ומעיזים לנגוע ברגלים ובחלצים, וצריך מהר ללמוד להישמר. העמידה בתור xxxxx אפילו אינה עמידה, ההמון זז, מתפרץ בכיוונים אחדים ונשאר בכל זאת באותו מקום. העמידה היא פעולה ולא מצב, כי כל אחד רוצה לכבוש מקום, כאילו היה צמא למה שאין לו, ואף פעם לא שמח בחלקו. כבר כאן, בחוץ, מוחשת נשיפתם החריפה, מעליבה חושים עדינים, מספרת על גשמיות, מסגירה פחדים, מכריזה

על תאוות. מה יהיה בפְנים, כשיכנס האויר רק מבעד החלונות? עליה וכניסה תהיינה בודאי למבחן קשה, יהיה הכרח להתאושש ולהלחם, ולהגן על הרגלים, לבל ידרכו הם עליהן, לבל יכתימו נעלים ובגדים, לבל יקרה דבר לפנים עצמם. הם צורחים זה אל זה בקולות צרודים ומחוספסים, והרטיבות שבגרונם קופצת חוצה בלי אבחנה, מסכנת הכל ומזהמת הכל; הם מדברים אלה עם אלה, ולא איכפת להם, אם יש מישהו בין פיותיהם. את מי שנקלע אל הקו שביניהם יפציצו ללא רחם בגלי שמיעה וברוק ובעשן. במשקפים יותר מגדילים אפשר היה לגלות על הלחיים שיריים מארוחותיהם העלובות והגדושות של שכנים. הנה עוד הארוחות נמשכות, כי הם מרבים כל מיני אכילות ובליעות גם ברחוב, מתחילים אותן לפני אקיוסקים, ואל כל אתר מעבירים את השלל בידים ובפה. הם מרבים מלים ואינם אומרים דברים מסוימים, כי כל אחד יודע, שגם חברו יודע את כל אלה. כל אחד מפסיק את חברו ואינו נותן לו לגמור דבר, ובזה הוא גם מציל את השני, כי לגמור היה לו קשה ואינו רגיל לזה, הוא תמיד רק חפץ לגמור, אבל עדיין לא הזדמן לו, ומוטב לא להתנסות בזה. עיקר, שאינם ניצים ושלא יתחילו,חלילה. גם אם ממריבה לא תצמח קטטה ממש, תורעל האוירה חת-שתים, וכל ההמון יבלע מן הארס, ואיש את רעהו ישקו.

ואמנם, ברועשים וברועשות יש גם שותקים, ושתיקתם קודרת ומדאיגה. אלה הם, כפי הנראה, המנותקים, המבודדים מאונס, מגורשי-הצבור, שאינם מסתדרים. שתיקתם סבילה, אך עוינת, כאילו היו מאיימים, על אחרים או על מישהו בלתי ידוע או על עצמם. האחרים מלאים תלונות, אבל לאלה יותר רע. אינם מתאוננים, כי אין להם מי שיתאוננו לפניו, ואולי גם אינם יודעים מה יאמרו לו, אילו מצאו כזה שהיה מוכן לשמוע. לפיכך רב בהם המטען ולוחץ עד בלתי נשא. האשה המשתאה ללא מבט בעיניה, מתי היא תתיפח ויקל לה? הצעיר מר הנפש, אל פני מי ישפוך עלבון והרשעה, כדי להתפרק מן המועקה האוכלת מבפנים? הנה כאן עוד אחד, איש על סף הזיקנה, אבל הוא מתגלח למשעי ומשתדל להתלבש כפי שידו משגת, ובגדו בלתי בולט, אך המשאלה להסוות בו את הגיל ניכרת. עדיין אינו נכנע ואינו מוותר על מקום יותר טוב בחיים, עוד הוא רואה את עצמו באשר איננו. טרם השלים, עדיין איננו מקבל לידיעתו, שכבר החמיץ. לפני צאתו מחדרו ישב עוד קצת לפני ראי קטן. גם חיוכו הדחוק הספיק כדי לאשר לו, שלא חלו בו שינויים נראים לעין. הלא הוא מכיר את עצמו מקודם, והוא אותו האיש שהיה מאז. עדיין לא אבוד כלום. מה שלא השיג עד עתה יוכל להשיג עוד, ביחוד כשיחיש הכל ויפעל ביתר מרץ. אלמלא המכשילים, שהיו קיימים תמיד ולא נעלמו גם עתה, ואילו היה לו איזה ידיד. אלא שאין לו. בבית-הספר היה לו ידיד והיו לו עוד אחדים, אבל הם הלכו להם אל כל הרוחות, ולמצוא אחרים אי-אפשר, כי כיום כולם רודפי בצע ודואגים

רק למשפחותיהם, והוא בעיניהם רווק עירירי, ומה איכפת להם, שגם הוא מוכן ומעונין להתחתן. עיני האיש עברו במבטי בקרה על התור. בשולי המדרכה היתה בליטה ועליה עמד, כדי לראות יותר. הבליטה היתה כמו סף, סף הזיקנה. גם פה אין בשבילו אשה, שום אחת לא באה בחשבון, כי מה לו ולזקנות, והצעירות התחילו קופצות על פרחחים, כאילו הוא לא היה קיים כלל, הגבר במיטב גילו, איש שיש לו משרה והרבה השכלה, ולב טוב, ולמי יתן מכל טוב לבו? הטוב ביותר היה לא להתענין כלל בבחורות, אינן ראויות לתשומת לב, אדרבא, הן ראויות לעונש, ובהתעלמות היה צריך להענישן. לולא היה כל כך קשה להיסוג, להסיק מסקנות, לא להכיר את כולן עוד. תוך כדי התבוננות בבחורות המקשקשות הרגיש האיש בגבו המעוגל, והוא מזדקר ונותן ביטוי לגמישותו, ומפיק את המרירות מפניו, הלא הוא גבר רצוי, ואל תפחד הבחורה המעונינת, היא תמצא הבנה מלאה, כי הוא איש נוח.

האיש הנוח נעלם עתה. זרימת התור אל האוטובוס לא היתה כל כך נוראה. אלא שפה, בפנים, מתחיל לקרות לעשיר הרש מה שיגור ממנו. בחוץ לא הכירוהו, הלא בימים הטובים ראו אך מעטים את פניו. רק פה, בתוך המכונית, יש מכירים אותו. גובה חשמל, שלו היה לפעמים משלם בעצמו, והספרית אשת הספר שהיתה מטפלת ברעיתו, ובמצב רוח טוב היה גם הוא סר שמה להראות התענינות ולומר מלה של שבח. אולי יחשבו עתה, שמכוניתו הפרטית נמצאת בתיקון, ומחר ומחרתיים יחשבו, שהגרז'ניק הוליך אותו שולל ומחזיק את המכונית עוד, כדי לנפח את חשבונו של אמיד. עד שיתחוור להם, שהוא מנהל-לשעבר, בלי מכונית, בלי משכורת, ובידו רק הפיצויים הנמסים והולכים כשלג בתום החורף.

הילדים שעמדו בחוץ והציקו לאמהות, ישבו עתה על ברכיהן ונלחצו ונדחפו בעמידה, וילד אחד התעקש דוקא לעמוד ככה, ואמו כפתה עליו לשבת עליה. הילד התאפק מלבכות. גברותו, זו שנעלבה, גם הטילה עליו לשמור על שארית כבודו. ילדה גדולה ממנו, שישבה על ברכי סבתא, הביטה אליו במבט של נזיפה. כדי להתחבב יותר על הזקנה, הפגינה ככה את הזדהותה עם מחנה המדכאים.

בזה חזר המנהל-לשעבר אל ילדותו שלו, ומצא, שהילדים האלה רחוקים מן האושר שהיה לו בימים ההם. הוריו היו פשוטים וצנועים ותנאי חייהם היו פשוטים וצנועים. לעתים מאד רחוקות הרביצו לו, וגם זה לא נעשה בזעם, אלא יותר בטעם של חובה, כי הוריו היו פשוטים עד כדי כך, שלא חשבו על אפשרות של גידול בן לגמרי בלי מכות. חידושים בכלל לא עלו על דעתם אף פעם, אלא אמא עשתה מה שאבא רצה, ואבא רצה מה שכולם רצו. כשגדל היה לו קשה להיגמל מאותו הנוהג, אך לבסוף הצליח לרצות מה שלא כולם רצו, והגיע לאשר לא הכל מגיעים.

אם כי לעתים הפתיעתהו המשאלה המוזרה לעשות רק מה שהכל עושים וליהנות רק ממה שנהנים כל הפשוטים והצנועים. אך ההבדל היה בולט, ולמה היה צריך לוותר על מה שנפל בחלקו? אשתו בכלל לא היתה מוותרת מרצונה, והיא אף רגילה למותרות מילדותה. כאן, אילו הזדמן לו לחשוף את נסתרי כל הצפופים פה, אולי היה מגלה עוד אחים לגורל, כאלה שראו עבר אחר, ונפלו והסכינו.

הוא הביט בבישנות-מה למטה, אל נעליו, שלמרות המפנה עוד השתנו לטובה מכל האחרות, אם כי מדי פעם בפעם דרכה עליהן נעל אחרת או נגעה סוליה זרה או עקב זר והשאיר סימן. גם בכל לבושו יסתמן לאט לאט מה שקרה, עד שלא ישתנה עוד, אם לא יבוא שינוי חדש, שיגאל אותו ממצבו זה. האנשים האלה, בעצם הם טובים למדי. מצידם לא נראית כל מגמה להתנקם, הלא הוא בידם, הוא אחד מן ההמון. מדוע אינם לועגים לו, מדוע אינם מגדפים או מדברים בעוקצנות אליו או עליו? יפה מצידם, שהם מתנהגים כאילו לא הרגישו בזרותו, ואינם מסתכלים בו כלל. על נקלה היה פה יכול להימצא מי שהיה פעם כפוף לו או תלוי בו או ראה את עצמו פעם מקופח. והנה אין שנאה, אין תוקפנות. לפני דקות אחדות עוד החשיב את האבחנה, עוד חפץ להיבדל, כאילו עוד יכול לשמור על מעמדו המיוחד שנלקח ממנו. אבל הדקות דהרו, ובו פחת הצורך להיבדל. המתיחות הרבה יצאה מפניו, מצחו החליק, עיניו נעצמו למחצה, אדישות טובה נלוותה אליו ועזרה לו לעמוד ולהחזיק את המוט. גם הריחות כמעט שלא החריפו עוד יותר, אף-על-פי שמכל החלונות היה רק אחד פתוח. לא נאה לו לפתוח עוד חלון או להציע פתיחה נוספת לאחד היושבים ליד חלון. רק לא להתגרות, להפוך טובים לרעים, להוציא זאב מן היער, לא לתת פתחון פה למי שעלול להעיף לו מי שמן או האחד בא לגור. אולי הוא באמת רק בא לגור, ואחד מהם לא יהיה, כי לשם מה הנסיעה הזאת? בימי שלטונו על אחרים למד גם לשפר את שלטונו על עצמו. בלי מאמץ יתר הפחית את עומק נשימתו והתיר לריאותיו אך שאיבה שטחית. הדיבורים נרגעו. כל אלה סבלו מה שהוא סבל, למה איפוא, לא יסבול מה שהם סובלים? לא בכל פרצוף אפשר לקרוא, אבל יש כאלה שהקריאה בהם כובשת לב יהיר, מקרבת, מאחה קרעים שבין בני אדם. יש כאלה שמתחשק לומר להם מלה טובה. לעצובים כדאי לפנות באיזה עידוד, לענוים-יתר-על-המידה צריך להסביר, שיש בהם ערך ומגיע להם יקר. יש גם חוצפנים, היודעים שהם חוצפנים וסובלים מחוצפתם. לטובתם מותר להמציא כעין אישור, כי בחוצפה יש לא פעם משהו חיובי, ההעזה הנחוצה למעשים, הכוח המקדם. ויש כאלה ששקעו באדישות, ולהם אפשר להראות אפקים. את הראשים המורכנים והמדולדלים לא קשה לשאת קצת, ולמופחדים נחוץ רק מעט אומץ. חיבה מביאה לידי הבנה, ואותה הם צריכים לא פחות

מלחם.

לשמאלו עמדה אשה מתבגרת, שהטבע קיפחה בקומה נמוכה יותר מדי, והיא הוסיפה לקפח את עצמה בשומן יתר, ושרשרת הקיפוח עוד נמשכה, כי מן המקום הצר לקחה בשביל עצמה חלק מופרז ולחצה על השכן הבלתי מנוסה בנסיעות כאלה, כאילו היה מחויב או מעונין לשאת אחוז ניכר ממשקלה. אבל הוא לא ניסה לפרוק את העול, אדרבא, את המוט החזיק באחריות מוכפלת, הלא ליציבותו בעמידה הזאת נזקקו שנים. קשה לו להבין, שיש מתבודדים מרצונם, וכמעט ששכח, כי בעצמו היה כזה עד כה. האשה הזאת בלי ספק בודדת, אך לא מרצונה. אחרת לא היתה נשענת ככה, כאילו רצתה לחטוף עוד באחור מה שהחיים בשרירותם חסכו ממנה או שדדו מידיה. ושמא כלל הקיפוח גם את שכלה, לכן לא עלה על דעתה כל נושא נאה לפתיחת שיחה, ורק השאלה "מה השעה?" יצאה מפיה בקול, שהיה מופרז גם הוא. כשם שבנפח היתר מצאה לה תחליף למשהו, כן היתה גם הרמת הקול מעין תמורה לחשיבות החסרה, או לתשומת הלב, שלה לא זכתה. וזאת היתה הזדמנות בלתי חוזרת לתת לה כזאת. כל מי שטוב לו ומי שהיה לו טוב, ברשותו בת צחוק מלבבת, אותה אפשר לזמן, והיא קופצת ומופיעה. תפקידה הראשון הוא מעין עזרה ראשונה, עליה ללוות תשובה בנלית וחסרת תוכן. אחר-כך יכולה גם היא לקבל תגבורת. "אינני בטוח אם שעוני מדייק", הלשין על שעונו החף, זה שהיה דייקן נאמן למופת. ואולי זה לא הספיק כדי להראות יחס טוב ולזכות את הנצרכת בקשר לאדם חי. כשהיא עדיין לא קלטה את הפלא של נכונות לשיחה מצד מישהו, כבר שפע הוא רעיונות: "הלא בין כה וכה אי אפשר להחיש את המכונית. מה טוב, שיש גבול למהירות. המתחא בחיים גדול נורא. לא כן?" בתחנה נדחפו חדשים פנימה, ומקום התפנה. האשה ישבה עתה כמו בגן עדן. לידידה החדש אמנם לא הזדמן לתת לה עזרה ממשית לכיבוש מקומה, אבל הוא ליווה את המקרה המזלי בביטוי של סיפוק. כך הפכה לנסיכה, שכורסא מפוארת חובקת את גבה, ולפניה עומד אביר לקבל את מצוותיה, והיא מוסרת אותן בהוד. אולם גם מצד אחר נמסרת מצוה, כי כבר קרובה התחנה, שלידה היה עוד לפני ימים מעטים עוצר את מכוניתו הפרטית. עתה אמר משהו מנומס והתקרב לפתח היציאה. האשה לא הביעה אכזבה. רק התרשמה מתנועתו המוצלחת בתוך הצפיפות, אולי הוא בכל זאת בקיא ומנוסה, אם כי בקו הזה היה פנים חדשות. בודאי הוא אמיד. על כך מעיד לא רק לבושו, אלא לדרך כל כך קצרה אין זורקים כיום את דמי הנסיעה והולכים ברגל. אילו ידעה, מתי יזדמן שוב, לא היתה חסה על שמלתה השבתית והיתה לובשת אותה ביום חול.

הוא חצה את הרחוב ומצא את הבית. כאיש אחר יכנס עתה

לתוכו. איך יקבלוהו שם? האם עוד יכירו בו, היוסיף להיות בעיניהם אחד מהם? ובעצם, האם עודנו אחד מהם? האם אין הוא אחד מאלה שבמחיצתם היה בדרך עד הנה, והיה לו חלק בחייהם, ברגשותיהם, בגורלם? בבית הזה המפתח לעתידו, פה ההכרעה, והוא על אם הדרך. בבית הזה אולי תצמח לו בדידות מזהירה מחדש, ומקורות ההכנסה בודאי יצטמצמו רק מעט. ממנו לא ידרשו אלא ניצול ידיעותיו ויזמה ומרץ וביטחה. סגנונו הקודם יחזור כהרף עין, כאילו לא חדל אף לרגע להיות אדון, תנאי מותרות יפנקוהו, ועוזרים ממושמעים יהיו תחת ידו. מדוע קשה לו להיכנס בפסיעה גסה ולהציע בפה מלא מה שהם מוכנים להחליט? האם אין באפשרות הזאת כוח משיכה עצום, ללא מעצור? או אולי מוטב להיות אחד הזעירים, היגעים, המפרפרים בין דאגות קטנות ובין סיפוקים קטנים? אולי כאן יותר חום? אולי כאן יותר ביטחה? אולי טוב להיות פשוט וצנוע?

. .

.

רק בשליחות מיוחדת עוזב נזיר את מנזרו לפנות בוקר ועובר דרך שער החומה מלווה ברכת האח השוער והולך בנתיב הרמה ומתקרב למורד, וגגות החומה והשער מחווירים בערפל ההררי, והשליח מהדק את מעילו, כי עדיין לא חלף החורף, ועוד הפקעים והנצנים מבשרי האביב שרויים בסכנה בכפור הלילות ובקרירות הצפריר עד עלות החמה. רק פעמים ספורות קרה זה בכל מאות השנים מאז הקימו ידים חזקות ומסורות את הבית על מקדשו וגניו ובית-ספרו ואכסניתו וטחנתו ואורוותו ורפתו ודירו וביתן-פעמונו, שאב המסדר שיגר אח מן האחים, שילך לבדו. ואפילו פעם אחת לא הופקדה שליחות כזו בידים צעירות. אך לו רחשו כולם יקר, ולא היה מי שלא נתן בו אמון מלא. בשלש השנים מאז קיבל את קידושי הכנסתו עלה במהירות מסחררת מדרגה לדרגה. בכל הבחינות והמבחנים הקשים עבר, ובעילויים הצעירים לא היה מי שתפס כמוהו את מסתורי האמונה. הטירון נעשה בן-לילה לטוב בתלמידים, והתלמיד היה עד מהרה למורה, ובעלי שיבה לא התביישו ללמוד מפי האברך, שבשערו השחור עדיין לא הופיע חוט לבן. הוא היה מופת לכולם לא בזכות חכמתו בלבד. הם ידעו, כי מוסרו כסלע, כי בנאמנותו היה מאושר יותר מכולם. הותיקים שהוקירוהו לא ידעו לומר, אם אשרו נבע מחכמתו או אם חכמתו

המעמיקה היתה הוצאה מאשרו.

הירידה מן המורד החלק והרטוב לא היתה מן הקלות. אלמלא כוחו וזריזותו, היה לא פעם עלול להדרדר אל עמקי הגיא. במורד מנגד קיננו נשרים, ואת הגולש לא ראו בעין יפה. מקומם של הגדולים והכבדים והולכים על שתים הוא שם, מאז גם היו באז ומתמיד מודיעים על נוכחותם בפעמונם המרקיד את האוויר דוח. אחרי הבודד הזה יעקבו ולא יתקיפוהו, כל עוד לא יראה להם איזו כוונה עוינת, כל עוד לא יסכן את אפרוחיהם. איום הנשר השחרחור-כספי, המרחף בדריכות מעל קנו, איומה אף חברתו עם גוזליה, ורק להם חמלתו וחיבתו וחסדו. על העליון בצוקי הסלעים הוליד אותם בפרשו כנפים אדירות. עמקים שתקו, ולמֶקלה זמזמה רוח-עד לברך דור מדורות בניה. האדם שירד בזהירות, בהיאחזו בבליטות ועצי בנס, ידע את גדולת האיתנים. בספסו נשא עיניו אל גבורת יצוריהם המכונפים. עתה מצאו רגליו יסוד רחב, והוא צנח והתישב ונשען על ילקוטו והשקיף אל בני השחקים. עצומים האברים הנישאים בשמי השחר, אך רוחו של אדם נישאת אל מרומים שמעליהם. הוא מאמין, לא, הוא יודע, כי הכל חד הוא. בכל נשימה נכנס האחד אל תוכו, ובכל נשיפה מחזיר הוא את האחד למקורו, והאחד עובר דרך כל חי ודרך הקום כולו וחי בכל. האחד הוא קדש הקדשים, ולכל חי חלק בקדושתו. מצד אחר נאמר, שאל הקדושה צריך לשאוף, ורק בשאיפה נמרצת ביותר ובתכלית מסירות אפשר להגיע אליה. היא מטרת מטרותיו של אדם בן עליה. מול קרינת השמש התחמם לאטו והביט למטה, אל הערפלים הפורחים ועולים מעל העמקים. צפרים אין ספור מילאו את המרחב שהשתרע למרגלותיו, וציוציהם גזו ברוח כחצים, וקולות גילם רינגו בכל הגיא מקצה ועד קצה. כל הצוהלים הקטנים היו כהמון גלים בים אחד, ובכל גל המון טיפות. זוגות התנדנדו כל אלה באוויר, גרונם הביע את יפיים ואת אהבתם ואת אשרם. על סלע קרוב רשרש זוג לטאות. את היצור הגדול והמסוכן לא ראו או לא התיראו ממנו, או לא משך ולא דחף אותם דבר כשהם מילאו אחרי צו מהותם. הנזיר שחור השיער התפלא על עצמו כשהוא עקב אחרי הלטאות בלי חת, ולא זע והתבונן, והמראה לא עורר בו בחילה, נפשו לא סלדה ממנו.

ברדתו הלאה בשבילים הקשים, מעל שיפועי קירות ירוקים וסלעים אפורים-ורודים, כבדה תנועתו יותר, אע"פ שמשקל ילקוטו לא גדל. אך מחשבתו הכבידה, כאילו נאלצה לסחוב עמה משא זר, לא נודע עד כה. כשהגיע מן הכיברות התלולות אל שיפולי ההר הקלים ונח על גבנון משופע בדשא סמיך ורך וסעד לבו מצידתו ושתה מן המים הקרים של פלג דק שקפץ מנגד, ממורד משנה הרכס, לא החליף כוח כאשר קיווה, והמשיך בדרכו בקושי, כאילו דרך על קוץ ולא הצליח להוציאו. הנחל ימהר וישתפך אל הנהר, וזה את הגדול ממנו יבקש, ויתקבל בו ויהיו לאחד, והאחד יאטט זרימתו ויבוא ביתר כוח אל המים העצומים, ובכל גליו יצורים חיים, וחסד ודודים עמהם והמשך ~~לאם~~ לחיים, ואין גבול לחסד ולדודים, וימין ושמאל יפרצו על פי יבשות, ומעמקים להם ומרומים. הלא אחד הוא העולם, האם אין דין אחד לו? הנה הכל מתאחדים, ושפע ההולדה והלידה ~~מצאת~~ בארץ ומלואה, והמוות עובר לפניהן ובא אחריהן, והוא אחי החיים וצילם. הנזיר הביט אל עצמו, אל מלבושו שהזכיר לו שעה שעה את נדרו. בלבב שלם נדר הכל, ועתה, לאחר שהצליח בכל מבחניו, נדמה לו, שראש המנזר, החכם ממנו, שלח אותו לא לשם השליחות הסודית-גלויה, אלא לשם שליחות סודית יותר, לשם אחרון המבחנים והקשה בכולם. הצריך לשאוף אל המטרה הקדושה, כשהיא בתוך האדם, ואיך ישאף אל מה שיש בו? ומה מקומו ~~אם~~ ביקום רווה העדנה וההתאחדות? הנזיר עוד ירד עד קרבת כפר, אשר בו היה צריך לפעול בראשית שליחותו. בנשימה עצורה שינן לו את עיקרי האמונה והמוסר, שיחזקוהו ויעמדו לו בצרת נסיון וספק. בעקשנות שינן לו גם את תכנית שליחותו, אך ביטחתו לא היתה עוד כסלע. אילו

היה עוד שלם כתמול שלשום, כי אז היה חוזר כלעומת שבא ומחזיר את תפקידו לשולחו, ויוצא משם בלי בגדי נדרו, שפל-רוח וללא ידיעה, כביום היולדו, והיה יורד משם שנית לקראת פתרון חדש של שאלה שאין לה פתרון. מן הכפר נשמעו קולות אדם ובהמה. הלא מסלולי כולם השתלבו במסלול הגדול האחד. אך מה לו ולמסלול הזה? היוסיף לעמוד מנגד, מחוץ ליצירה? ומי הוא שיתרומם מעל דגת הים ומעל עוף השמים ויפרוש מאגודת היקום ויפר ברית כל חי?

The Loners
(ha-Mitbodedim)

6155

55

נפתלי שי"ר

ה מ ת ב ו ד ד י ם

כך עמד מול עובדות פשוטות ומול תחנת האוטובוס. העובדות היו פשוטות, כי שלשום, ערב החג, נתבקש עקב התפטרותו להחזיר להנהלה את המכונית ההדורה, בה היה משתמש עד עתה, וכמעט שהיא היתה לחלק ממנו. אבל רכושו לא היתה, הם צדקו גם בזה. בה היה רק מסיע אותה ואת עצמו או את עצמו בלבד, מדירתו הארמונית אל בית-החרושת ובחזרה, ואל כל מיני ישיבות ופגישות, אל קצת תענוגות הוגנים והנאות נאות. לא פעם הצטרפו אליהם גם ידידים או כאלה המכונים ככה, וכשהיה במצב רוח טוב, היה אפילו נוח לטרמפ. אולם בזה נגמר המגע עם הבריות. לבשר ודם סתם לא היה קל להגיע אליו. הלא המזכירה לא הוחזקה כדי להקל על מבקשי פניו ולפתוח לפניהם את הדלת, אלא כדי לבצר את חדרו ולסנן את המתקרבים ולהסדיר את העניינים ככל האפשר בלעדיו.

בשנות הביצור והסינון גדלה וגבהה מסביב כעין חומה, שהיתה אפורה רק מבחוץ, ומבפנים התכסתה טפסנים, ירוקים ופורחים בגונים שונים, והטפסנים נראו כמו נוף רחב-ידים, ולעינים המבקשות נוף היתה החומה בפריחתה לחבל-ארץ מרהיב. הפסים שהתפתלו עליה היו לכבישים, ושלל צבעיה הוביל אל רכסי הרים ואל עמקי נהרות ואל ימים. בחצר הצרה השתרעו מרחקים. בטיוליו כמעט שלא נתקל בחומה. הוא התרגל למראותיה ושכח, שמעבר לה יש עוד משהו. בממשותו המצומצמת היתה דריסת רגל רק לנפשות מעטות. אל אותם המעטים אף שם לבו מעט, כי לא היה כל כך מעונין בהם, וברובם שיעממו אותו. לכן הבחין מעט במשאלותיהם וכוונותיהם ומעשיהם, עד שעמד מול העובדות ומול תחנת האוטובו

מוזרים הם העומדים פה ומחכים, הלא הם מבלים במתנה את חלק הארי של זמנם. כלום זמנם אינו שוה כלום? כלום רגליהם אינן כואבות? כלום אינם מפריעים זה לזה בקולותיהם הבלתי מאופקים? איך הם יכולים לחשוב משהו בתוך דיסת הקולות הזאת, הלא בה הם טובעים ונחנקים. כאן כולם מחרישים ואין מציל. אין ברירה. לא די לעמוד ממול, צריך להכנס אל תוך התור, והמרפקים דוחפים, וכל מיני ילקוטים וארנקים ותיקים וחבילות ומזודות מתחצפים ומעיזים לנגוע ברגלים ובחלצים, וצריך מהר ללמוד להישמר. העמידה בתור אפילו אינה עמידה, ההמון זז, מתפרץ בכיוונים אחדים ונשאר בכל זאת באותו מקום. העמידה היא פעולה ולא מצב, כי כל אחד רוצה לכבוש מקום, כאילו היה צמא למה שאין לו, ואף פעם לא שמח בחלקו. כבר כאן, בחוץ, מוחשת נשיפתם החריפה, מעליבה חושים עדינים, מספרת על גשמיות, מסגירה פחדים, מכריזה

את ההר הרובץ על הסוד. את האב צריך להושיע ראשון. ולא - צריך לוותר. בזכות הוויתור xxxxx יואיל האב להחזיר את האם. בפרוח ההר ובהתרוממו יישב עמה בראשו, אז יביט ימינה והיוכה יפול בחלקו.